

DESIGUAL

Un relat de: [Ester Safont Artal](#)

DESIGUAL

Ell en té 24, jo 40. Són setze refotuts anys de diferència els que ens separen en edat, però, avui, no en sentiment. Què m'està passant? Com va començar aquesta història amb rumb al no-res i amb la intensitat més difícil de plasmar en paper que mai m'hagués imaginat? Una pregunta innocent en una xarxa social per interessar-me pel seu estat, per com li va la vida..., una icona d'aspecte quotidià amb un petó en forma de cor que surt disparat, uns signes d'admiració i quatre paraules properes i amables..., és a dir, un camí obert a l'ambigüitat d'una presa de contacte d'aparences enganyoses. Tot plegat al cap d'un cert temps, intercanvies algun altre missatge i la tria dels mots i les emoticones ja no són tan casuals, pretenen provocar, volen experimentar i esperen una resposta equivalent. El cap em diu que és una bogeria i els dits escriuen presurosos mots escollits amb cura per donar peu a començar un joc pervers, sensual i, extremadament eròtic. Sí, l'erotisme de la llengua, el poder de la paraula investida com a eina de seducció mordaça. La sorpresa (o no!) es produeix quan en les seves, de paraules, hi comença a traspasar la mateixa intencionalitat, quan s'hi torna. I les meves entranyes es remouen mentre un somriure astut i perspicax s'obre camí. Comença la festa! I a partir d'aquest moment la batalla dialèctica cobra vida per veure qui la diu més grossa.

Sense adonar-me'n començo a mirar el rellotge cada nit, esperant l'hora en què li diré un "bona nit" i ell em respondrà ràpidament amb un "hola, hola!", i llavors esdevindrà aquell estira i afluixa que anirà pujant progressivament de to. Jo li dic que em mal acostuma i em respon que ell ja n'està. I no podem parar, una força estranya ens empeny a seguir conquerint nit rere nit el nostre espai comú, a seguir construïnt castells de cartes fràgils mentre presumim d'una impunitat que ens l'atorga el moment, el desig, el plaer de sentir-nos atrets, el confús i dolç joc de l'excitació.

Sembla impossible que només amb el llenguatge, amb l'absència absoluta de contacte físic, es pugui anar tan enllà, que es traspassi la franja de la realitat més crua i quotidiana per donar pas a una fantasia que creua les fronteres del creïble, del verosímil. L'imaginari és sempre molt més atractiu i les imatges que recorren el nostre cervell talment com si d'una pel·lícula es tractés, es perceben amb tal nitidesa, que la intensitat del sentiment que se'n desprèn cobra una força irreprimible, tan difícil de controlar com el càlid desig que brolla de ben endins i ens accelera. De sobte, el ritme és vertiginós i el relat del que ens escrivim es dibuixa amb tanta precisió que la distància deixa de tenir sentit, mentre els nostre instint ens demana que no ens aturem, que allarguem plàcidament el moment per enfonsar-nos en un pou infinit de plaer fet a mida. El cos et demana a crits que deixis fluir aquest goig interior, però l'avarícia del moment et reclama amb insistència pèrfida que no cloguis aquest defici, que el portis a l'extrem, fins que la respiració s'entretalli, fins que creguis que no pots aguantar més, que un segon més et farà explotar. Que luxuriosa és la ment, i qui ho havia de dir, que sibarita és la paraula!

Cada vegada el joc guanya en intrepidesa, en atreviment, i rere expressions que aparentment se'ns escapen, s'hi relata una història lasciva carregada de complicitat.

Però arriba el dia en què el bany de realitat t'espera amb un somriure irònic i, francament, irritant, a la cantonada. Llavors fas comptes, i tot i ser de lletres, saps molt bé que els anys no perdonen, i et preguntes a què collons estàs jugant. Cap dels dos espera d'aquesta història una relació sentimental de debò, tots dos sabem prou bé que és una escalfada en tota regla que arribarà a la seva fi quan s'hagi pogut culminar el joc fascinant que hem iniciat. Tot i així, jo, que soc la que en tinc 40, qüestiono el meu paper en aquest afer i apel·lo a la meva suposada intel·ligència. Què fa que em reprengui a mi mateixa la meva actitud? No em vull marcar un Macron&Brigitte, ni molt menys! És el pes de la consciència, la llosa implacable d'uns paràmetres marcats com a normals en un model de societat que no para de dictar-nos normes. Em sento com si estigués cometent un delictes, que seré jutjada per heretgia. I, mentrestant, ell em respon: "què hi ha del present?", em demana que em deixi portar, que no pensi (ai! que no pensi, diu!), i que em llenci sense prejudicis a allò que el cos em demana. Aquesta és la qüestió, que jo no n'he sabut mai de desencasellar-me, que soc una punyetera víctima del sistema i del que es marca com a correcte.

Ha arribat el moment de trencar amb aquesta rigidesa? Potser sí! Que vinguin nous temps i noves maneres d'entendre el meu món, que m'alliberi del pes feixuc de la responsabilitat extrema, que destensi les cintes que em retenen, que experimenti la VIDA amb majúscules i n'assaboreixi el nèctar dolç i ric dels instants de complaença amb què m'obsequia! I si aquest canvi interior suposa entomar descaradament un desafiament amb la diferència d'edat respecte un noi jove i vigorós, doncs és probable que hagi arribat el moment de materialitzar-ho!

No em resistiré, per tant, al moment en què el contacte virtual esdevingui físic, i gaudiré de l'ocasió sense tabús ni retrets cap a mi mateixa. Tanmateix, un paral·lelisme còmic se'm repeteix com una espècie de mantra capriciós i el meu cap em recita, un i altre cop, la cançó infantil del gall que s'enamora de la gallina i li fa un petó, i quan ella li recrimina "què dirà la gent?", ell li respon ufanós : "que diguin el que vulguin, que jo ja estic content!".